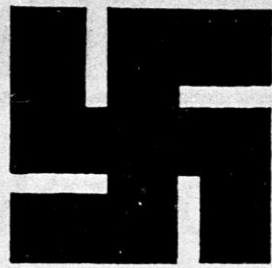
HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 14 PERJANTAI

VASTAAVA TOIMITTAJA A. KALSTA

1933 SYYSKUUN 15 P:NÄ

Valtion talousarvion lähetekeskustelu eduskunnassa.

Valtiovarainministerit „hetteillä" heilumassa.

Valtion talousarvio v:lle 1934, joka päättyy 2,996,500,000 Suomen mk:aan, oli t. k. 8 p:nä lähetekeskustelun alaisena eduskunnassa. Sen käsittely eduskunnassa kesti kymmenisen tuntia. Jokainen puolue halusi siitä sanansa lausua.

Meillä ei ole mitään syytä eikä tilanpuutteen vuoksi mahdollisuuttakaan ruveta asiata yksityiskohtaisemmin käsittelemään. Me tyydymme vain toteamaan, että talousarvio on sellainen, jollainen nykyoloissa on mahdollista. Se ei liene ollut mikään yllätys kenellekään, vaan se oli, miksi jokainen oli sen odottanut tulevan.

Meidän kannaltamme on syytä kajota asiaan sen periaatteelliselta puolelta ja erikoisesti käydä kiinni niihin lausuntoihin, mitä lähetekeskustelussa antoivat molemmat rahaministerit ja joissa he perustelivat talousarviota ja lausuivat ennustelunsa nykyisestä ja lähiajan taloustilanteesta, joka meidän mielestämme pohjautui aivan löysään maaperään.

Ministerien lausunto oli »erikoisen lohduttavaa». He tarkoittivat lausunnollaan lohduttaa niitä, jotka ovat huolissaan taloustilanteesta maassamme. Ministerit kuvailivat tilanteen paranemisoireita seuraavasti:

Tilanne on nyt tuntuvasti helpompi kuin menoarviota laadittaessa. Elinkeinollinen elämä on kaikkialla elpymässä, samoin kansantaloudellinen ja valtiotaloudellinenkin elämä. Suomen pankin tila on jatkuvasti vahvistunut. Sen kulta- ja valuuttavarasto oli 15/8-33 ilman kreditiivejä 972 milj. markkaa, vastaten 720 milj. markkaa vuosi takaperin samaan aikaan. Myöskin liikepankkien asema ulkomaihin nähden on entistä paljon helpompi. Maksusuhteet näille ovat parantuneet. Näin ollen Suomen pankki saa täten *»lisäytyvät mahdollisuudet hallita tilannetta»*. Myöskin meidän vientiteollisuutemme on tämän vuoden alkupuoliskolla laajentanut ja lisännyt toimintaansa. Liikepankkien talletukset ovat tämän vuoden aikana lisääntyneet 223 miljoonalla markalla. Antolainauksen vähetessä ovat rediskonttaukset edelleen pienentyneet melkein olemattomin. Myöskin muissa luottolaitoksissa ovat talletukset suurentuneet. Ulkomaan kauppa on huomattavasti vilkkaampaa kuin edellisenä vuonna. Tuonti on kuukausi kuukaudelta yhä vain lisääntynyt, samoin kuin vientikin. Maatalouden antama tulos on lohdullinen. Metsätalouden antamat tulot ovat maataloudelle mitä tärkeimmät. Se osoittaakin nyt sangen ilahduttavaa nousua. Sahatavarain myynnit ovat sujuneet yli odotusten ja paperijalosteiden melkein koko vuoden tuotanto eteenpäin on jo sijoitettu, joten puuraaka-aineen kysyntä tulee entistä vilkkaammaksi. Lopuksi ministeri esitti, että

»meidän on, kuten monesti ennenkin vaikeina aikoina, luotettava itseemme ja omin voimin rohkein mielin ja uutteralla työllä käytettävä hyväksemme niitä mahdollisuuksia, joita täällä tarjoutuu oman taloutemme kohottamiseksi.

Sillä vankka taloudellinen pohja on kaikkien pyrintöjemme, valtiollisten ja sivistyksellistenkin, terveelle kehitykselle välttämätön edellytys. On tällä kertaa melko vaikeampaa kuin esim. viime vuosina budjettia esiteltäessä löytää perusteita, kun pyrkii ennustamaan, mitä teitä suuressa maailmassa maailmanpulasta ja sen aiheuttamista onnettomuuksista löydetään pelastusta. Tältä kohdalta tulevaisuus näyttää synkältä. Omien olojemme kannalta tie on selvä. Se on suurin piirtein sen raha- ja talouspolitiikan jatkamista, jolla tämän vuoden ajan on koetettu saada luottamusta herätetyksi, pääoman muodostusta elvytetyksi, työttömyyttä vähennetyksi, vähävaraisten taloudellisia oloja parannetuksi ja siten luoda perusteita onnellisemmalle kehitykselle.

Tämän kehityksen välttämättömänä edellytyksenä on, että yhteiskunnan rauha säilyy ja sen säännönmukainen toiminta saa häiriöittä jatkua.»

Siinä on tosiaankin kuva, joka on »lohdullinen». Meidän kansalaistemme on turha murehtia. Tulevaisuutemme on turvattu.»

Ikävä vaan, että tämä kuva on vain saippuakupla, jolla ei ole mitään todellisuuspohjaa ja vielä enemmän, tämä ministereitten »maalaama taulu» taloudestamme ei hyödytä ketään. Se saattaa ehken lohduttaa joitakuita, jotka eivät pulasta henkilökohtaisesti kärsi, mutta valtava osa kansaamme ymmärtää antaa saippuakuplalle sille tulevan arvon.

Olisimme todellakin toivoneet, että maamme ministereinä jo nykyaikana olisi henkilöitä, joilla olisi vähän enemmän todellisuustajua.

Olisi hauska tietää, paljonko Suomen työtätekevää kansaa lohduttaa se, että Suomen pankin kulta- ja valuuttavarasto on suurentunut, että yksityispankkien talletukset ja kassavarat ovat lisääntyneet ja antolainaukset ovat pienentyneet sekä että rediskonttaukset Suomen pankissa ovat melkein olemattomat, silloin kun se käsittää, että kaikki yllämainitut varat ovat niin tiukasti muurien takana, ettei niitä mitenkään voi saada luovaa työtä palvelemaan ja siten helpottamaan taloustilannetta ja kun ne päälle päätteeksi ovat syntyneet sen kautta, että ne ovat kiristetyt pois käytännöstä ja siten siltä osalta on tiukennettu työntekijäin mahdollisuuksia, saaden työttömyyden lisääntymään.

Suomen pankista silmää räpäyttämättä sanotaan, että se on saanut »lisääntyneet mahdollisuudet hallita tilannetta». Valtion pankin talous- ja rahatilanteen hallinta riippuu siis ainakin suurimmaksi osaksi siitä, miten paljon yksityiset luotonantajat ovat voineet kiristää tuotannollisesta elämästä ja miten paljon työtätekevä kansa voi kiristää suolivyötään. Siinä tosiaankin on ihana kuva *valtiopankista.* Irvikuva, epäsikiö se on, mutta ei mikään todellinen valtiopankki, jonka tulee *kaikissa olosuhteissa voida täydelleen hallita raha- ja taloustilannetta maassamme.*

Kun me tiedämme, että meidän puuvientiteollisuutemme on ylimääräisesti viettänyt loistopäiviä melkein yksistään siksi, että meidän rahataloutemme on pantu *vain sitä palvelemaan* ja kaikilta muilta otettu mahdollisuudet pois, että järjestelmä on sellainen, että se sallii puutavararaaka-aineitten hinnan poljettavaksi mahdollisimman al-

(Jatk. 2. sivulla.)

Vapauden aatteista demokratiasta, liberalismista.

Yliopiston rehtori, professori K. R. Brotherus piti yllämainituista käsitteistä puheen syyslukukauden avajaisissa.

Tämä ansiokas, tieteellisellä tarkkuudella analysoitu puhe käsitteli historian ja filosofian valossa inhimillistä vapautta, demokraattista valtiokäsitystä ja liberalismin kriisiä. Erikoisesti kuultaa kaikessa herra professorin demokraatian ja liberalismin — varsinkin kulttuuriliberalismin — ihailu. Kaikki johtavat päivälehdet ovat julkaisseet puheen kokonaisuudessaan, joten tyydymme lainamaan vain loppuvedon:

»Esittämälläni lyhyellä katsauksella n. s. vapausaatteiden historiaan ja olemukseen olen ainoastan tahtonut tuoda esille, että se henkinen pula, jota useat kansat näköjään elävät, koskettelee läheisesti arvoja ja pyrkimyksiä, jotka ovat enemmän kuin pelkästään ajallisia. Meidän käytännöllinen aikamme, jossa koneet näyttävät merkitsevän enemmän kuin ihminen, ei tosin ole kovin otollinen filosofisille mietiskelyille. Mutta pisara filosofiaa olisi kuitenkin jokaiselle tarpeellinen. Ja pisara riittäisi m. m. sen totuuden oivaltamiseksi, että ilman vapautta ja vapausihanteita persoonallisuutta uhkaa kuihtumisen vaara. Jokaisessa ihmisessä on myöskin jotakin, joka muistuttaa pelkkää numerolaattaa, ja meidän päivinämme nimenomaan tämä puoli ihmisen olemusta näyttää olevan arveluttavassa määrässä palvonnan esineenä. Mutta pohjaltaan tämä tekee hänestä yksinkertaisen lajiolennon, pelkän eksemplaarin, ilman syvempää kulttuuriarvoa. Tosin vapaus on ristiriitainen käsite, välikappale sekä hyvään että pahaan, ja mahdoton on sellainen liberalismi, joka kieltää tämän ja siitä tehtävät johtopäätökset. Montesquieu näki varmasti syvälle, kun hän huomautti, että hyve on ainakin n. s. poliittisen vapauden edellytys ja että kansalaisvaltio ilman sitä kulkee perikatoansa kohden. Mutta ainoa johtopäätös tästä ei voi olla se, että koska hyve puuttuu, koska pelkkä itsekkyys muka on samaa kuin todellisuus, vapaus ei myöskään ansaitse arvonantoa muuta, kuin maailmaa vierovien idealistien mielikuvituksessa. Toinen johtopäätös ja ylevämpi on myöskin mahdollinen. Juuri sentähden että hyve — käyttääkseni tässä Montesquieun ajan meidän korvissamme hieman vanhanaikaiselta kuuluvaa terminologiaa — on välttämätön vapauden edellytys, avautuu sen eteen, jolla on silmää nähdä, että vapausaatteet eivät missään tapauksessa ole ihmisistä tuhakdutettavissa, päämäärä, joka pohjaltaan on korkein, mikä on olemassa: personallisuuksien kohottaminen, itsekurin ja edesvastuuntunteen kasvattaminen, niiden sisäisten edellytysten luominen, joita ilman kulttuuri ei voi elää. Omalta kohdaltansa yliopistollakin tässä on tehtävänsä. Sillä ainakin sille, jolle kuuluu kasvattaminen tieteelliseen ajatteluun merkitsisi se antautumista, kirveen heittämistä järveen, jossa hänen syvällä resignatiolla tulisi tyytyä siihen, että hänen kasvateistaan ei tule muuta kuin pelkkiä rivimiehiä, numerolla ja univormulla varustettuja, valmiina marssimaan ja ajattelemaan käskystä, mutta ilman tarvetta tuntea, että heidän täytyy taistella omakohainen taistelunsa löytääkseen elämälle sisältöä ja että elämän täytyy antaa heille lupa sitä myöskin tehdä.»

Joskus on valittavana joko — tahi. Entäpä jos historia asettaa nyt sellaiset ehdot, kun liberalismi jo sairastaa kuolintautia. Olisiko professorista ikävämpää nähdä kasvattinsa varustettuna isänmaallisella »numerolla ja univormulla» — kuin kommunistikaleeriorjan kahleilla. Meillä, jotka elämme alati uhkaavan punaisen helvetin äärellä — on ehkä ensiksi valittava joko tahi. Useiden suurtenkin kansojen on jo täytynyt luopua passiivisesta liberalismista. Meidän on ennen kaikkea oltava aktiivisia.

Voihan ihminen »taistella omakohtaisen taistelunsa löytääkseen elämälleen sisältöä» — univormussakin ja olla silti »valmiina marssimaan käskystä».

VIIKON UUTISIA

Espanjassa on sosialistinen Azanan hallitus kukistunut. Odotetaan kansallisempaa kokoomushallitusta.

*

Englantilainen viikko sai Helsingissä valtavia ihmismassoja liikkeelle. Ilotulitusautoarpajaisiin otti osaa 80,000 kansalaista.

*

Kubassa on toimeenpantu uusi vallankumous — kommunistinen. Kun lisäksi on vesillä suuri amerikkalainen laivasto, voi sieltä yhä odottaa yllätyksellisiä tapahtumia.

*

Lontoon maailmankonferenssin »erikoisneuvonantajaa», kansainvälisen osuustoimintaliiton puheenjohtajaa, monien valtion firmojen johtokuntien jäsentä, kansanedustajaa, entistä pääministeriä, sosialidemokraattisen puolueemme johtajaa, Elannon pääjohtajaa, »Suomen ainoaa todellista valtiomiestä» ja »diktaattorikanditaattia», tuomaria y. m., y. m. herra Väinö Tanneria on sakotettu luvattomasta kulkukaupan harjoittamisesta. — Ilmankos huonoa aikaa valitteli äsken eräs rehellinen »konttikauppias» — tietäähän sen, kun saa kilpailijakseen tällaisia kansainvälisiä neroja miljoonine omaisuuksineen!

*

Hirviä on sallittuna aikana kaadettu parikymmentä. Lupia oli myönnetty 181:n eläimen kaatoon.

*

Ministeri Oskari Mantere on saanut omasta pyynnöstään eron — monien tärkeiden tehtävien vuoksi — Kansallisen edistyspuolueen puoluetoimikunnan puheenjohtajan toimesta. Sijalle on valittu prof. A. K. Cajander. Hänelläkin on ennestään »monia tehtäviä» — pari-kolmekymmentä virkaa — eivätkö liene tärkeitä.

*

Uusi Suomi on lyönyt rahaa »englantilaisesta viikosta» — aluksi ilmoituksia Smk. 300,000:n arvosta ja sitten sopimuksen, että englantilaiset ilmoitukset hoitaa tästäpuolin U. S:n mainostoimisto. »Englantilaista tuontia on kannatettava.»

*

Amatööriurheilija Eino Purje saa Ranskassa, neljästä »Latomäki»-liiton kilpailusta Smk. 50,000:—. Juoksut ovat kuukauden ajalla — matkakustannukset kilpailijan itsensä kustannettavat.

TULILINJOILTA

Eräs Ilta-Sanomain pääkirjoitus rivien välistä luettuna.

Kuinka yritetään johtaa lukijoita harhaan.

Ilta-Sanomani pääkirjoitus 13. 9. *»Uusi kansallissosialistinen kauppapolitiikka»* antaa meille hyvän tilaisuuden paljastaa minkälaisilla tempuilla yritetään johtaa yleisömme harhaan kansallissosialismin todelliseen olemukseen nähden. Tällä kertaa harhaanjohtamisyritys nimittäin perustuu siihen ovelaan menetelmään, että

lähtökohdiksi otetaan todellisuutta vastaavia seikkoja ja niihin yhdistetään tyhjiä väitteitä, ja sitten jätetään lukijat tekemään tästä yhdistelmästä vääriä johtopäätöksiä.

Niinpä esimerkiksi todetaan, ettei Saksassa ole ryhdytty tuotantotoiminnan sosialisoimiseen, eikä aiotakaan siihen ryhtyä. Tämä on aivan oikein. Mutta sitten sanotaan:

»Sisätalouspoliittisesti on siis hyvin vaikea Saksan kansallissosialismista löytää mitään sellaista, jota voidaan sanoa sosialismiksi. Ja kuitenkin sosialismi on ennenkaikkea taloudellinen, poliittinen käsite.»

Luottaen siihen, ettei sen lukijoiden enemmistö ole kylliksi kansallissosialismin talousohjelmasta perillä, lehti tällä tyhjällä väitteellä yrittää uskotella, että natsit muka olisivat houkotelleet työväkeä puolelleen lupaamalla ryhtyä »sosialisoimis»-toimenpiteisiin, mutta sitten jättäneet lupauksensa täyttämättä — siis että ne olisivat »päässeet valtaan» pettämällä työväenluokkaa. Itse asiassahan kansallissosialismin talouspolitiikka määrätietoisesti

suurentaa työtätekevien osuuden työn tuloksissa, vastaavasti vähentäen puhtaan rahamahdin osuuden,

mikä ehdottomasti on tunnustet-

(Jatk. 4. sivulla.)

Ajan Suunta ja „verotusbolshevismi".

Otsikolla »Verotusbolshevismia» kirjoitti Ajan Suunta pääkirjoituksessaan tk. 12 pnä maalaisliiton eduskunnassa tekemästä toivomusalotteesta, jonka mukaan hallituksen olisi kiireellisesti valmistettava eduskunnalle lakiesitys, jonka mukaan tulisi määrättäväksi erikoinen vero vuosien 1933, 1934 ja 1935 veronalaisista tuloista puolustuslaitoksen maanpuolustusvälineiden lisäämistä ja kunnostamista varten. Vero olisi alle 50,000 markan tuloista vapaaehtoinen, mutta sitä suuremmista tuloista pakollinen, ollen 50,000—70,000 markan tuloista 1 %, kohoten asteettain siten, että se yli 2,000,000 markan tuloista olisi 6 % verotettavista tuloista.

Ajan Suunta valittaa sitä, että verotus kohdistuu sangen pieneen osaan kansastamme ja erikoisen raskaana tulisi painamaan pankkiliikkeitä ja meidän vientiliikkeitämme, sitäpaitsi se olisi siveellisesti väärin. Lehti otaksuu sosialidemokraattien mielihyvin yhtyvän tähän lakiehdotukseen.

Lopuksi lehti kirjoittaa:

»Maalaisliiton alote on häikäilemätön yritys hävittää kansastamme se yhteisvastuun tunne ja periaate, joka muodostaa koko kansallisen ajatuksen perusytimen ja jonka luhistuminen avaa portit avaraksi eri eturyhmien lyhytnäköiselle itsekkyydelle, luokkataistelulle ja — bolshevismille.»

Me emme tahdo tässä yhteydessä ruveta tarkemmin arvostelemaan maalaisliiton ehdotusta.

Mainittu lakiehdotus on mielestämme nykyisen järjestelmän mukainen eikä millään tavalla luonnoton, sillä nykyinen järjestelmähän perustuu juuri eri yhteiskuntaluokkien etuiluun toisten kustannuksella ja koko meidän poliittinen elämämme rakentuu luokkavihan lietsonnalle ja yksityisten ryhmien omien itsekkäiden etujen ajamiseen.

Mutta puutumme asiaan sen vuoksi, että Ajan Suunnan heilahdukset laidasta toiseen ovat käsittämättömiä. Yhtenä päivänä puhutaan ankarasti järjestelmän muutoksesta ehtona parantaa olevia oloja ja toisena päivänä, kuten tässäkin kirjoituksessa, kynsin hampain halutaan pysyä vanhassa järjestelmässä kiinn. Päälle päätteeksi puhutaan ristiin samassa kirjoituksessa. Ensin hau-

(Jatk. 3. sivulla.)

Korkokysymyksemme selvittelyä.

I.

Suomen kansan kulutuskyvyn ja hyvinvoinnin palauttaminen, joka on SKJ:n taloudellisen ohjelman päämaaleja, on mahdollista ainoastaan sikäli, mikäli kansamme talouselämässä voidaan siirtyä kansalliseen rahatalousjärjestelmään ja sen kautta päästä riippumattomaksi kansainvälisistä lainapääomista, jotka korkoina vuosittain riistävät luovalta työltä useita satoja miljooneja markkoja. Kun tässä on kysymys tavattomista rahamääristä, jotka suomalaiselta työltä vuosittain ryöstetään, täytyy jokaisessa kansalaisessamme herätä polttava halu tutkia korkokysymys aivan pohjiaan myöten. Varsinkin jokaisen, joka toivoo uuden Suomen syntymistä ja kansamme voimistumista on uudestaan ja uudestaan palattava tutkimaan, mitä todellisuudessa ulkolainen lainakapitaali merkitsee ja mitä mahdollisuuksia on siitä vapautumiseen.

SKJ:n raskain työ on tehdä nämä asiat tunnetuiksi kansallemme, kunnes on saatu kansallinen talouselämämme vapaaksi ja riippumattomaksi yksityisestä lainapääomasta.

Jokainen kansalainen on velvollinen ponnistelemaan, jotta saavuttaisimme täyden selvyyden korkokysymyksen kantoisuudesta, sillä kansamme tulevaisuuden ja talouselämämme kuin myös yritteliäisyyden menestymisen edellytyksenä on korkokysymyksen täydellinen ratkaisu. Sen kautta myöskin luodaan tarvittava perusta kansamme ajattelutavassa uuden rahatalouden luomisen edellytykseksi.

Unohtakaamme teoriat. Ottakaamme avuksemme todellisuus ja kokemukset lyhytaikaisen luoton alalta, joka kuormittaa erittäin raskaasti sekä yritteliäisyyttä että kuluttajia. Ottakaamme keskimääräiseksi talouselämämme koroksi 10 % vuosina 1924—1932 ja sen käyttämän luoton suuruudeksi 12 miljaardia Smk. vuosittain, niin on sama talouselämä noina 8 vuotena saanut korkoina ja provisoina pusertaa uskomattoman summan noin Smk. 12,000,000,000:—.

Ratkaisun tuohon kestämättömään tilanteeseen antaa rahan ja luoton oikean olemuksen selvä tajuaminen.

Rahan olemus perustuu sen ostokykyyn. Raha ja tavara ovat välittömässä suhteessa toisiinsa. Raha on ainoastaan tavaran edustaja, sen ulkonainen arvon mitta. — Jos tavaroita täytyy tuottaa, niin on maksettava palkkoja ja raaka-aineita. Siis on annettava rahaa enemmän kuin tavaraa on valmsitettu. Teollisuusmies, maanviljelijä j. n. e. on autettu, kun saa rahaa, jonka voi antaa edelleen suorituksena työstä. Siihen auttaa häntä vekseli- tai pankkiluotto muodossa tai toisessa, minkä avulla hän pääsee käsiksi rahaan, noihin valtiopankin painattamiin maksuvälineihin. Luoton saapi hän tavaravaihtonsa, kiinteistöjensä tai muun omaisuutensa avulla.

Ratkaiseva merkitys on silloin kahdella tosiasialla, toisaalta se, että raha on ainoastaan tavaran edustaja, toisaalta totuus, että talouselämän oikea lähde on talouselämä itse, sillä taloudellinen toiminta todellisuudessa saakin luottonsa omaisuusarvonsa perusteella, eikä suinkaan luotto saa olla riippuvainen siitä, missä määrin tallettajat ovat tuoneet makuvälineitä pankkeihin, niinkuin nykyinen korkokäsityskanta esittää ja sentähden jatkuvasti valitetaankin pääomien vähyyttä. Maksuvälineet rahan tai muun luoton muodossa antaa edellä mainittujen tosiasioiden perustalla pankit, suorittaen ainoastaan siinä tarvittavan teknillisen tehtävän, taloudellisessa mielessä rahastavat yritykset itse itsensä. Talouselämälle on välttämätöntä, että kaikki tarpeettomat kulut jäävät pois ja sentähden on maksuvälineitä talouselämälle jakava ansiolaitos muutettava kansantaloudelliseksi maksuvälineitä välittäväksi laitokseksi — Suomen rahatalouslaitokseksi, kuten meillä postia kulettava laitos sanotaan Suomen postilaitokseksi.

Rahatalouslaitos tulee silloin toimimaan aivan toisella perustalla kuin nyt ja sen toiminnan teknillinen puoli on senmukaisesti järjestettävä. Uuden rahatalousjärjestelmän menestymisen edellytyksenä on myöskin koko talouselämämme uudelleen elimelliseksi kokonaisuudeksi ryhmittäminen. Mutta sehän on maamme valtiollisen ja taloudellisen tervehdyttämisen nykytärkeä kysymys.

Edelläesitetyllä tavalla tuleekin mahdolliseksi Suomen talouselämälle järjestää itse luottonsa rahan ja luoton oikean olemuksen ymmärtämisen ja sen käytäntöön sovittamisen kautta. Eikä suinkaan tarvitse olla riippuvainen ulkomaisesta lainapääomasta ja sen alaisesta korko-orjuudesta. Kaikesta tästä käy selvästi esille, että *yksityisten rahamarkkinoiden* (ja varsinkin ulkolaisten yksityisten) oletettu välttämättömyys talouselämän luoton antajana on täydellinen *erehdys*. Tämän »luottoarvoituksen» kehityksen lopullinen ratkaisu onkin kunkin valtion tulevaisuuden talouselämän välttämättömyys. Siinä ovatkin saksalaiset tiedemiehet tehneet jo valtavaa ja uraauurtavaa työtä, sekä osaksi jo saaneet käytäntöönkin sovittaa työttömyyden poistamisen ja talouselämän tervehdyttämisen yhteydessä.

Kirjoitelmassamme läksimme itse talouselämästä, sen työtehosta ja sen omaisuusarvoista. Lähtien työtätekevästä talouselämästä olemme seuranneet todellista talouselämän kiertokulkua. Tämän muistaen on meillä perusta, jolle voidaan lisää rakentaa.

Seuraavassa tullaan käsittelemään tämän ratkaisun merkitystä ja sen käytännöllistä toteuttamista, ilman että syntyy mitään suurempia taloudellisia häiriöitä. Sillä ainoastaan siten voidaan rakentaa uusi vankka ja elimellinen rahatalouselämä.

(Jatk. 1. sivulta.)

Valtion talousarvion .

haiseksi, että se sallii teetettävän työtä nälkäpalkoilla, että se suo puuliikkeille oikeuden teetättää osan työstään kuntien kustannuksella. Tämäkö on lohdullista tämän teollisuuden osalta. Eikö asia ole niin, että lohdullista siinä on vain se, että ulkomailla on saatu puuteollisuustuotteista hyvät hinnat, vaikka tämäkin osuus menee melkein olemattomaksi, kun tiedämme, että Suomen markka, juuri puuliikkeitten hyödyttämiseksi, meidän taholtamme on poljettu mahdollisimman alhaiseksi ja samalla pidetään sen kurssi ulkomailla alhaalla ja kotimaassa korkealla, jotta puutavararaaka-aine voidaan ostaa melkein miten halvalla tahansa ja siten ryöstää meidän talonpoikiamme. Sitten vielä kehdataan väittää, että metsätalous on viime aikana helpottanut maanviljelijäin surkeaa tilannetta. Eikö päin vastoin olisi ollut paljon edullisempaa, että metsänhakkaus olisi ollut meillä pienempi, metsänomistajille maksettu raaka-aineista paremmin, esim. sama hinta kuin läntisissä naapurimaissamme, joitten puuteollisuus on myöskin ollut kannattavaa, vaikka myyntihinnat ovat olleet samat ja työpalkat kaksinverroin niin korkeat kuin meillä. Kun samanaikaisesti maataloustyö olisi asetettu arvoonsa, niin olisivat maanviljelijät päässeet ainakin yhtä hyvään tulokseen ja meidän metsämme olisivat säästyneet.

Ulkomaisen tuonnin lisäys tällä hetkellä ei todista vilkkaampaa elinkeinoelämää, vaan se on tulos siitä, että meillä varastot ovat kulutetut loppuun ja nyt on ollut pakko lisätä ostoja. Mutta tässäkin suhteessa olisi kansallemme ollut edullisempaa, että lisääntynyt tuonti olisi korvattu sillä, että olisi sallittu omien työttömien se suorittaa ja vaikkapa puutavaravienti olisikin ollut sikäli pienempi.

Ministerien kaksiaivoisessa lausunnossa ei ollut ainoatakaan kohtaa, joka ei olisi, päinvastoin, kuin mitä sanottiin, todistanut tilanteen synkentymistä ja sitä, mitenkä kevytmielisesti työtätekevän kansan kohtaloilla meillä valtiovallankin taholla leikitään.

Loppuveto ministerin lausunnosta on kumminkin kaiken huippu. Siinä kehoitetaan luottamaan vain itseemme.

Se on voimakaan ja aktiivisen miehen sana, mutta kun koko mahtavassa talousarviossa ei sanallakaan esitetä aktiivisuutta, vaan päin vastoin »kuvaillaan» tilanteen kehitystä meillä ja ulkomailla, niin se todistaa arveluttavaa löysyyttä. Jos me luotamme omiin voimiimme, niin meidän on jyrkästi muutettava ulkomaiset meitä painavat taloussuhteemme ja sikäli mikäli niitä nyt on, meidän päämme menoksi, niin niistä on päästävä vapaaksi mahdollisimman pian sekä »omin voimin», omin avuin otettava meidän rikkaasta maastamme irti se, mitä tarvitsemme. Tähän ei talousarviossa ole pienintäkään viitettä. mutta sehän onkin nykyisen järjestelmän tyypillinen budjettiesitys. Niin kauan kuin tämä järjestelmä meillä säilyy, niin meillä ei ole mitään mahdollisuutta laatia talousarviota, joka tietäisi tilanteen lopullista parantumista ja kansan kärsimysten lopettamista.

Se on »antaa mennä» politiikkaa, kunhan »meillä vain on hyvä». Se on vähintäinkin itsepetosta ja jos sillä tarkoitetaan saada kansa se uskomaan, niin se muodostuu »mitä raskaimmaksi kansan pettämiseksi».

Yksityiset kansalaiset ovat pieniäkin talouksia ja varoja hoitaessaan vastuunvelvollisia. *Milloin meidän ministerimme asetetaan vastuullisiksi siitä, miten meidän valtiomme 3 miljaardin vuotuista kassaa hoidetaan.*

Ministerien loppuhymni: »*Kaiken tämän järjestelmän mukaisen kehityksen tulee saada rauhassa jatkua, sitä ei saa kansalaisten taholta millään tavalla häiritä?*»

„ARVOVALTA."

Kukaan, joka on seurannut päivälehdistömme selostuksia viime viikkojen maailman tapahtumista, ei ole voinut olla huomaamatta »uuden suunnan» nopeasta vilkastumisesta miltei kaikissa maissa. Hitlerin talouspolitiikan suursaavutuksia ei voida enään verhota sellaiseen epäiltävään arvosteluun, kuin mihin vielä kesän alussa yritettiin. Irlannissa pelätään kenraali O'Duffyn »puseromiehiä». Puolassa valmistetaan valtion päämiehen määräämisvallan kouraantuntuvaa laajentamista. Voimakkaat fascistiluontoiset liikkeet ovat olemassa m. m. Yhdysvalloissa, Englannissa, Ranskassa, Portugalissa, Skandinavian maissa, Latviassa, y. m. maissa, — joskin monessa niistä vielä sorron alaisina. Ja siellä, missä tällainen »uuden suunnan» sorto vielä jatkuu, ovat hallitsevat piirit yhä laajemmassa määrässä pakoitetut itse turvautumaan »uuden suunnan» periaatteisiin ja menettelytapoihin, — s. t. s. tuohon moitittuun »apinoimiseen» — pysyäkseen jonkun aikaa vielä vallassa. Selvin esimerkki tästä on Dollfuss Itävallassa. Tämän ohella yhä laajemmassa määrässä lisääntyvät äänet, jotka myöntävät, että »muutoksia tarvitaan», että »jotakin on tehtävä», j. n. e.

Mutta näihin myönnytyksiin liittyy tavallisesti eräs huomautus: »kuitenkaan ei voida odottaa tyydyttävää ratkaisua noilta huimapäiltä» (s. t. s. ne, jotka *ensimmäisinä* ovat ilmestyneet julkisuuteen »uuden suunnan» esitaistelijoina); mutta jos uudistusehdotukset tulevat *arvovaltaiselta* taholta, niin voidaan asiasta keskustella».

Uusi suunta on ehdottomasti ja periaatteellisesti pätevyyden ja arvovallan kannalla. Meidän toivomuksemme on nimenomaan, että mahdollisimman monta pätevää ja arvovaltaista henkilöä *ajoissa* heräisi uuteen näkemykseen ja liittyisi sen esitaistelijain riveihin.

Mutta samalla meidän täytyy huomauttaa, että uuden suunnan *tärkein* periaate on: »yhteishyvä *ennen* yksityisetua». On vaadittava, ei ainoastaan teknillistä, vaan myöskin ja *ennenkaikkea siveellistä* pätevyyttä. Ne, jotka kääntyvät uuden suunnan kannalle *vasta silloin, kun heidän on pakko myöntää,* että »muutoksia tarvitaan», (s. t. s. silloin kuin he pelkäävät *muuten menettävänsä johtoasemansa),* tekevät tämän itsekkäistä syistä. Heitä ei siis ole johtanut yhteishyvän, vaan oman edun periaate. He kuuluvat samaan kansalaisluokkaan kuin ne, jotka pysyivät vapaustaistelumme aikana piilossa, mutta joista tuli sitten korkeita puolueherroja ja »kansamme kohtalon johtajia». Ne ovat »diktatuurin vastaisella kannalla» — paitsi silloin, jos saavat *itse* olla diktaattoreita. Ne ovat »arvovaltansa» voimalla tukeneet liberalistien Lontoon konferenssia — kunnes tämä epäonnistui.

Ollaksemme johdonmukaisia tulee meidän olla valmiit väistymään pätevämpien ja arvovaltaisempien henkilöiden tieltä, niin pian kuin he vilpittömästi ja periaatteellisesta vakaumuksesta suostuvat ottamaan osaa taisteluun uusien, parempien olojen luomisen puolesta maahamme. Meidän ei sovi vaatia mitään korvausta siitä, että me — usein, myönnettäköön se vilpittömästi — henkilökohtaisten kärsimysten ja taloudellisten vaikeuksien tietä — olemme ennen »arvovaltaisia» joutuneet huomaamaan kehityksen suunnan. Mutta me olemme myöskin oikeutetut vaatimaan, että ne, jotka lopulta tuntevat myöskin kutsumuksen »tehdä jotakin», tekisivät sen vilpittömästi ja uuden suunnan tärkeimmälle periaatteelle uskollisina.

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

Järjestötoiminta maaseudulla.

Retki Nurmijärvelle.

SKJ:n I alueen retki viime sunnuntaina Nurmijärvelle onnistui kaikin puolin hyvin. Retkelle lähdettiin kahdella autolla ja oli matkalla yhteensä 30 puseromiestä ja -naista.

Perillä Nurmijärven Nummenpäässä oli ensin paikallinen junttakokous, johon samalla perustettin paikallinen tukikohta. Järjestömme esityksiä oli kuulemassa suuri joukko paikkakuntalaisia ja olivat he niihin erittäin tyytyväisiä. Kokous pidettiin raittiusseuran talolla.

Illalla oli samassa paikassa iltama runsaalla ohjelmalla, josta ennen muuta mainittakoon järjestömme johtajan, kapt. Kalstan rikassisältöinen ja uusia uria aukova juhlapuhe, joka käsitteli kysymystä »kokonaisuuden etu ennen yksityisetua» ja joka selväpiirteisesti esitettynä sai sangen myötämielisen vastaanoton.

Toisetkin järjestömme jäsenet puhuivat, runoja lausuttiin ja laulettiin. Lopuksi oma näytelmäseura näytteli näytelmäkappaleen »Kahvikulta».

Paikkakuntalaiset olivat näkemäänsä ja kuulemaansa erittäin tyytyväiset. Kaikkiin mukanaolleisiin jäi se varma vakaumus, että aatteemme tulevat paikkakunnalla nopeasti leviämään ja järjestömme vahvistumaan.

Lopuksi tahdomme lausua kaikille paikkakuntalaisille kiitoksemme siitä, että niin ystävällisesti ottivat puseromiehemme vastaan ja tukivat ja auttoivat heitä.

Herää Suomi!

Suurkilpailumme saavutuksia.

Viime maanantain tarkkailu osotti seuraavien saavutuksien:

1. (1) Aluepääll. J. Pirinen, H:ki.
2. (7) Mainosp. Th. Oljemark, H:ki.
3. (3) Jv. E. Bernhoff, Helsinki.
4. (3) Aluev. E. Kull, Vaasa.
5. (5) Aluev. K. Jansson, Karjaa.
6. (4) Järj.joht. A. Kalsta, Helsinki.
6. (8) Toimistop. G. Lindqvist, H:ki.
7. (8) Aluev. W. Keinänen, H:ki.
8. (—) Jv. U. Vainionpää, Vaasa.
9. (8) Aluev. M. Koistinen, H:ki.
10. (—) Aluev. J. Vakkuri, Helsinki.
11. (6) Tukiv. O. Sjöstrand, Kuopio.
12. (13) Jv. I. Hilli, Helsinki.
13. (14) Tukiv. B. v. Alfthan, H:ki.
13. (12) Kirjap. V. Nuoreva, Helsinki.
14. (8) Aluev. K. Halme, Helsinki.
15. (20) Aluev. Y. Säde, Helsinki.
16. (15) Aluev. I. Jääsalo, Helsinki.
16. (17) Jv. T. Salonen, Käpylä.
17. (18) Mv. H. Latvus, Salmi.
17. (—) Tukiv. K. A. Peltonen, H:ki.
18. (—) Tukiv. A. Virtanen, Helsinki.
18. (21) Tukiv. J. Saarto, Helsinki.
18. (16) Valist.ohj. Y. Raikas, H:ki.
19. (19) Jv. L. Riikman, Helsinki.
19. (—) Jv. Y. Teponen, Helsinki.
20. (—) Ap. R. Rauanheimo, Porvoo.
21. (23) Joht. J. Kostilainen, Suojärvi.
22. (—) Jv. J. Kares, Helsinki.
23. (—) Jv J. Smalen, Helsinki.

Onpa taas muutoksia tapahtunut ja tapahtuu varmasti, kun ensi maanantaihin pääsemme.

III aluekilpailu.

Ensimäinen tarkkailu viime maanantaina osötti syysk. aluekilpailun tulokset olevan seuraavanlaiset:

1	tila	Vaasan alue.
2	»	Hels. piirin 4 alue.
3	»	» » 1 »
4	»	» » 11 »
5	»	» » Esikaup. alue.
6	»	» » 14 alue.
7	»	Turun alue.
8	»	Kuopion alue.
9	»	Itä-Karjalan alue.
10	»	Loviisan alue.

Vaasa johtaa, Helsingin piirin 4 ja 1 alue ovat myöskin aloittaneet oikein miesvoimalla. Väsähdyksen merkkejä osoittaa Esikaupunkialue ja Itä-Karjalan, samoin Länsi-Uusimaan alue. Mutta ehkä tulokset paranevat ja numerot muuttuvat, kun pääsemme taas ensi maanantaihin.

„Veri on vettä sakeampi."

Siitä on Herriot'in puhe Moskovassa todistuksena.

Ranskalainen, juutalaissyntyinen ent. pääministeri, tunnettu marxilainen ja »rappari» Herriot oli äsken Moskovassa »solmimassa ystävyyttä». Palatessaan oli hän Latviassa sanomalehtimiehille haastellut nähneensä Neuvostolassa vain paljasta hyvää ja että mitä hän ei nähnyt, siitä hän ei tietenkään voi puhua. — Eräällä asemalla, Latviassa, oli hän mennyt tervehtimään muuatta invaliidia ja teatraalisin elein vakuutellut taistelevansa rauhan puolesta. — Äskeisessä Parisin marxilaiskongressissahan todettiin yhteistyön välttämättömyys sosialidemokraattien ja bolshevikkien välillä — samoin että uusi maailmansota muka johtaa marxilaiseen maailman vallankumoukseen! Tästä syystäko jo lienee pacifisti Herriot ollut Moskovassa pokkailemassa — liittolaisia tulevaan maailmansotaan. Samoinhan kävi aikoinaan Poancare Nikolain luona — sodan aattona.

Näin puhui ryssien yksi ystävä Moskovassa:

»Olin ensimmäinen ranskalainen, joka ojensi teille ystävän käden enkä ole pettänyt teidän odotuksianne. Ensimmäisen Venäjän-matkani seurauksena v. 1922 solmin hallituksen johdossa ollessani kanssanne diplomaattiset suhteet. Minua on sanottu Neuvosto-Venäjän kansojen vanhaksi ystäväksi ja teille on täysi oikeus nimittää minua siksi. Te olette nyt voimakkaita eikä teillä ole vähän ystäviä. Kun te voimistutte vielä, on teillä oleva vielä enemmän ystäviä. Olen alkanut kansani ystävyyden Neuvostoliittoon ja olen ylpeä siitä, etten ole pettynyt teidän voimistumisenne arvioinnissa. Minä kerron teidän menestyksestänne Ranskan kansalle ja se on oleva syvästi liikutettu.»

Ranskahan se aikoinaan ehti ensimäisenä tunnustamaan Suomen itsenäisyyden ja eron ryssistä. Silloin taisi Nouvostolan pitopöytä olla huonommin varustettu, koska ei ollut ystäviä?

Veri on kuitenkin vettä sakeampi, sanotaan ja kongressi Litvinow—Herriot — heti marxilaiskongressin, juutalaiskongressin, sekä Boruch—Trotski—Suriz—Litvinow—Tardieu-kongressin jälkeen — — sen vahvistaa.

Maailmaa valaisee taas vapaamuurarien Davidin-tähti ja Neuvostotähti. »Herran valittu kansa» johtaa — vielä!

卐

Koska yksityisliikkeillä ei ole veronmaksajia, niin niiden täytyy tehdä vararikko, jos ne hoidetaan niinkuin puolueet hoitavat valtiomme asioita.

Maatalous-osasto

Mitä uudisviljelykseen ryhdyttäessä on muistettava.

Määrättyinä vuodenaikoina, esim. nykyisin, jolloin tavalliset n. s. sesonkityöt on saatettu kunnollisesti loppuun ja kaunista säätä jatkuu yhä edelleen, joutuu maanviljeliiä pakostakin harkitsemaan ja suunnittelemaan sellaisia töitä, joihin hän hyötyä tuottavasti voisi sijoittaa käytettävissä olevan työvoimansa. Tällaisia töitä, jos tarkastelemme asioita yksistään yksityistaloudelliselta kannalta, on luonnollisesti hyvinkin useita. Mutta jos samalla otetaan huomioon myöskin kansantaloudellinen puoli ja aijotaan työskennellä jälkipolvienkin hyväksi, niin silloin on epäilemättä asetettava etualalle eräs, suorastaan meidän maallemme ominainen työmuoto, ja se on uudisviljelys.

Tarkemmin määriteltynä ymmärretään uudisviljelyksellä luonnon tilassa olevan viljelyskelpoisen maan raivaamista pelloksi kaikkine siihen kuuluvine, usein pitkäaikaisine, toimenpiteineen. Meillä on yksityistalouksienkin hallussa viljelyskelpoisia maita vielä sangen runsaasti. Vain harvoissa tapauksissa joutuvat maanviljelijämme kärsimän uudisviljelykseen sopivien maa-alueitten puutetta. Mutta muistamalla sen useinkin aivan riittämättömän ja suunnitelmallisuutta vailla olevan tuen, jota yhteiskuntamme tähän asti on osoittanut uudisviljelyskysymykselle, sekä sen, että samankin tilan viljelyskelpoiset maat saattavat olla hyvinkin erilaiset, täytyy uudisviljelykseen ryhdyttäessä tarkoin punnita, voidaanko kulloinkin kyseessä oleva maa-alue saada tosiaankin sellaiseen kuntoon, että peltokasvien viljeleminen tulee siinä taloudellisesti kannattavaksi. *Liian rohkea ja harkitsematon viljelysalueitten laajentaminen saattaa nykyisen järjestelmän vallitessa aiheuttaa pahimmassa tapauksessa maamiehen koko talouden sortumisen ja työntää hänet maantielle.* Onhan meillä rittävästi esimerkkejä siitä, kuinka aikamme on ahdistanut suoraan sanoen monia sellaisia maanviljelijöitä, jotka kaikesta huolimatta ovat jotain uskaltaneet ja yrittäneet tehdä työtä tulevaisuuttakin varten.

Edellisessä käsitellyltä pohjalta lähtien on suoranainen pakko kiinnittää entistä enemän huomiota uudisviljelyksen edellytyksiin. Ensi sijassa tulee tällöin ottaa huomioon *maan luonnolliset ominaisuudet*. Ja näistä saa jo jonkin verran selvyyttä tarkastelemalla maan luonnonvaraista eli villiä kasvillisuutta: kuta rehevämpää tämä on, sitä viljavampana voi maata yleensä pitää. Mitä erikoisesti kasviston laatuun tulee, niin voitaneen tässä kohden antaa muutamia yksityisiä osviittoja, joitten huomioon ottaminen helpottaa tilanteen arvostelua. Useat lehtipuut, kuten leppä, vaahtera, pihlaja ja saarni, kasvavat säännöllisesti hyvällä maalla. Koivu sitä vastoin menestyy huonommallakin. Havupuista varsinkin mänty kasvaa hyvinkin laihalla sora- ja hiekkamaalla, siis sellaisella, josta viljelyskasvit eivät saa riittävästi ravintoa. Kuusi vaatii jo parempaa maata, ja lehtikuusi on suorastaan hyvän maan kasvi. Kanerva kasvaa laihalla hiekka- ja suomaalla; peltokorte, peltoohdake ja leskenlehti ovat taas savimaan kasveja. Apilas ja muutkin palkokasvit osoittavat melko varmasti, että maassa on runsaasti kalkkia, tuota tärkeätä maanparannusainetta. Sen sijaan peltokorte, suolaheinä ja päivänkakkara todistavat tavallisesti maan kalkkiköyhyyttä. Lopuksi mainittakoon, että nokkonen on lihavan maan merkki.

Tarkempi selko maan ominaisuuksista sen *fysikaalis-kemiallisesta kokoomuksesta*, saadaan kuitenkin vasta sitä lähemmin tutkimalla. Niinkin yksinkertaisin keinoin kuin lapiolla kaivamalla, maakairalla ja rautakangellakin voidaan tutkia syvempien maakerrosten laatua, multavuutta ja kivisyyttä. Ja lähettämällä maasta näytteen asianomaiseen tutkimuslaitokseen saadaan selvyys maan karkeampien ja hienompien ainesten keskinäisistä paljoussuhteista sekä tieto maan ravintoainepitoisuudesta, mutta erittäinkin kasveille vahingollisten aineitten, kuten esim. alunan, esiintymisestä tutkittavassa maassa. Nämä seikat saattanevat monesta käytännön miehestä tuntua liian tieteellisiltä, mutta niitten varteenottaminen on varmasti paikallaan, sillä maan laadun sivuuttaminen uudisviljelyksen ollessa kyseessä voi tuottaa myöhemmin odottamattomia pettymyksiä.

Koska meidän maamme ei ole mitään »mustan mullan» seutua, on uudisviljelykseen ryhdyttäessä tarkoin arvosteltava, ovatko entiset pellot jo siinä kunnossa, että niiltä liikenee *eläinlantaa* sitä kaipaaville uudisviljelyksille tai onko saatavissa esim. *hyvää suomutaa,* jolla tavallaan voi lisätä eläinlantavaroja. Ellei näin ole asianlaita, niin voi olla syytä — niin valitettavaa kuin se maamme kokonaistalouden kannalta onkin — toistaiseksi luopua viljelysalueen laajentamishankkeista. Kovan, eläinlantaa vaativan maan uudisviljelys sinänsä kyllä kannattaa, sillä jo pari ensimmäistä satoa voivat tuottaa kustannukset runsaan koron kera takaisin. Mutta myöhempi viljelys käy säännöllisesti eläinlannan puutteessa kannattamattomaksi. Mutasoita, ja sellaisiahan meillä on hyviä sekä runsaasti, voidaan sitävastoin menestyksellisesti viljellä yksistään maanparannusaineitten ja väkilannotteitten avulla. Tällaisten suomaitten viljelykselle raivaamisella ja viljelemällä niillä rehukasveja voidaan vähitellen enentää tilan karjaa ja lisätä lantavaroja sekä sillä keinoin voimistuttaa kovan maan peltoja, vieläpä myöhemmin lisätä niitten alaakin. Tilalla löytyviin mutasoihin onkin uudisviljelystä suunniteltaessa ensimmäiseksi kiinni iskettävä.

Maan kaltevuussuhteet sekä *ympäristö* ovat huomioonotettavia tekijöitä. Kaltevuussuhteet vaikuttavat ennen kaikkea maan lämpimyyteen. Ympäristöön nähden on taas muistettava, että hallan arkoja maita ei ole edullista ruveta viljelemään, ellei koko aluetta voida kunnollisesti kuivata ja siten poistaa hallaisuutta. Pienet peltotilkut korkean metsän keskellä ovat myös kannattamattomia, sillä peltokasvit eivät tällöin saa tarpeeksi valoa. Jos metsämaalle uudisviljelystä suunnitellaan, on tarkoitukseen valittava sellainen paikka, missä on tilaa vastaiselle pellon laajentamiselle. Korkeita puita ei saa kasvaa kymmentä metriä lähempänä pellon laitaa.

Ainakin tänä aikana, jolloin niin monet maanviljelijät joutuvat työskentelemään lainapääoman turvin ja korkeitten korkojen rasittamina, ei voida tarpeeksi painostaa *uudisviljelyskustannusten* ja maan myöhempien *hoitokustannusten* tärkeyttä. Puheenaolevat menoerät käyvät erikoisen raskaiksi silloin, jos uudisviljeltävät maat ovat kaukana talosta. Jo työvoiman siirrot merkitsevät tällöin paljon.

Mutta joka tapauksessa: *Kansamme on ollut ja on suuressa määrässä yhä edelleenkin uudisraivaajan asemassa. Tämän kunniakkaan tehtävän suorittamisedellytyksien huomioiminen on työtä yhteisedun hyväksi.*

O. R.

(Jatk. 1. sivulta).

Ajan Suunta ja . . .

kutaan maalaisliittoa siitä, että se rakentaa tulevaisuutta yhden ryhmän kustannuksella ja samassa hengenvedossa puhutaan pankkien ja vientiliikkeiden puolesta, jotka enemmän kuin mikään muu verottavat tolkuttomasti ja raastavat koko kansaa ja jotka juuri ovat pahimpia esteitä järjestelmän muutokselle ja jotka lisäksi sanovat olevansa isänmaallisia ja vieläpä rahallisesti tukevat »isänmaallisuutta», mutta ryöstöpolitiikassaan ovat suurimpia marksilaisuuden kasvattajia tässä maassa. Nykyisen systeemin vallitessa on verotus kohdistettava niihin, joilla on tilaisuus maksaa ja jotka juuri saavat mahdottomat lisääntyneet tulot kiitos nykyisin vallitsevan järjestelmän. Tällaiset verotettavat ovat juuri velvolliset maksamaan ja yhteiskunta on myöskin moraalisesti täysin oikeutettu siihen, niin kauan kuin tämä järjestelmä on vallassa. Vasta sitten kun muuttuu järjestelmä, joka rakentuu aivan toisille perusteille, on tilanne myöskin tässä suhteessa toinen.

Jos luokkataistelu ja bolshevismi halutaan tästä maasta poistaa, niin on ensiksi rikottava se korkea jalusta, mihin meidän pankkilaitoksemme (rahavalta) ja puutavaravientiliikkeemme ovat kavunneet.

Sen jälkeen kuin ylläoleva oli jo kirjoitettu käsitteli myöskin Uusi Suomi samaa asiaa. Lehti osoittaa samallaista sokeutta kuin Ajan Suuntakin. Se ei näe, mitenkä epäoikeudenmukainen nykyinen järjestelmä on vähäosaisille ja mitenkä siitä kohtuuttomasti hyötyvät juuri ne ryhmät, pankit ja vientiliikkeet, joita puheena oleva verotus tulisi koskemaan. Lehti on kauhuissaan siitä, että tällainen verotus toteutuisi.

Nykyinen verotussysteemi on sangen epäoikeudenmukainen siinä, että se kohdistuu suhteettomasti vähäväkisiin. Sen sijaan suurituloiset ylläkäsitellyt ryhmät jäävät suhteellisesti vähemmällä, sillä näille »järjestelmä» takaa melkein rajattoman verotusmahdollisuuden, joka vielä päälle päätteeksi tapahtuu pimeässä.

Verotus maanpuolustuksen hyväksi on nykyisin epätasainen, mutta uhrautuvana puolena on siinä aivan toiset ryhmät, kuin mitä Uusi Suomi selittelee.

Suunniteltu lakiesitys on nykyisen systeemin vallitessa oikeudenmukainen ja moraalisesti täysin oikeutettu.

Vasta sitten, kun tämä liberalistinen talousjärjestelmä muuttuu toiseksi, jossa inhimillisyys- ja kohtuusnäkökohdat otetaan huomioon sekä toteutetaan yhteishyvän vaatimukset, vasta silloin voidaan puhua toisellaisista verotusperusteista.

卐

Työn arvo.

Meillä on laki, joka kieltää koron kiskomisen. Se tosin ei määrittele korkorajaa, mutta tuomitsee rikokseksi korkean koron kiskomisen henkilöltä, joka on hädänalaisessa tilassa lainaa tarvitessaan.

Mutta meillä ei ole lakia, joka suojaisi hädänalaisessa asemassa olevalta, siis työttömältä, työvoiman riiston korvauksesta, joka on alle toimeentulominimin. On lukemattomia esimerkkejä tapauksista, joissa työstä maksettu palkka ei kunnolla riitä edes työntekijän, saatikka sitten hänen perheensä, elatukseen.

Mitä ovat puolueet tehneet tämän asiantilan korjaamiseksi?

Onko esim. sosialidemokraattinen puolue pyrkinyt estämään työn riistoa?

Emme olisi rehellisiä, jos kieltäisimme sos.dem.puolueen suorittaman työn työväen hyväksi. Mutta me väitämme, että heidän kulkemansa tie on väärä. He opettavat, että ellei työmies elä työllään, on yhteiskunnan velvollisuus elättää tätä yksilöä. He ratsastavat kokonaisuuden kustannuksella. Seurauksena onkin, että palkan riittämättömyyden takia meillä kokonaisuus, kunta ja valtio, saavat huolehtia työssä olevien perheistä. Ja seuraukset tästä:

1) Suurin taakka asetetaan n. s. keskiluokan harteille.

2) Yksilö menettää edesvastuuntunteen, hän luottaa vain siihen, että kokonaisuuden on häntä tuettava, hän ei välitä lainkaan siitä, mistä kokonaisuus, kunta ja valtio, saa resurssinsa.

3) Yksilöt menettävät itseluottamuksensa omaan voimaansa. He tulevat raukoiksi, jotka eivät uskalla yksinään antautua mihinkään luovaan työhön, jotka vain odottavat, että johtajat, kokonaisuutta ryöstäen, järjestävät heidän toimeentulonsa.

Juuri joukkojen itseluottamuksen puutteeseen rakentuukin puoluejohtajien, ennenkaikkea sosialidemokraattisten, menestys. Siksipä he »parannuksia» työläisen asiaan ajaessaan, koettavat saada ne sellaisissa muodoissa, jotka osoittavat kouriintuntuvasti massaan kuuluvalle, että hänellä yksilönä ei ole mitään osuutta sen hankkimiseen, vaan, että hän on saanut sen johtajansa lahjana siitä, että on antanut luottamuksensa hänelle.

Oletko, työläinen, jo niin itseluottamuksesi menettänyt, että sinä tyydyt elämään niillä armopaloilla, joita johtajasi sinulle lahjoittavat ryöstäen ne kokonaisuudelta? Oletko menettänyt uskosi käsiesi voimaan? Terveellä, elinvoimaisella yksilöllä täytyy olla tässäkin maassa mahdollisuus elää omien kättensä töillä tarvitsematta armopaloja.

Etkö näe, että johtajasi toimeentulo, joka usein on helpompi ja kuitenkin loistavampi, kuin työnantajasi, riippuu vain siitä, että useampi yksilö antaa heille luottamuksensa valtaan ja vaivalla ansaitut pennosensa jäsenmaksuina palkkaan?

Olisimme taas epärehellisiä, jos väittäisimme, etteivät yksilöt itseluottamuksensa menettämisen pelosta saisi yhtyä joukoksi. Yksimielinen joukko omaa voiman. Siksipä onkin koko kansan yhdyttävä yhdeksi, mieleltään jakamattomaksi. Mutta joukkovoimankin edellytyksenä on, että sen jokainen yksilö on voimakas. On muistettava, että kansan olemassaolon taistelua ei suoriteta massataisteluna, vaan kukin yksilö käy sitä itsenäisesti omalla tahollaan. Ja itsenäinen taistelu vaatii suorittajaltaan itseluottamusta.

Palaamme jälleen samaan: Itseluottamuksen edellytyksenä on, että yksilö tuntee voivansa elää, ei kokonaisuuden kustannuksella, vaan omalla työllään. Ja kokonaisuuden on turvattava tämä mahdollisuus. Samoin kuin koron kiskonta on lailla kielletty, samoin on myöskin työvoiman riisto tuomittava rikoksena. Tätä tarkoittava lainsäädäntö ei tosin ole suurimerkityksinen, ellei olosuhteista luoda perustaa sille. — Tulkoon tässä mainituksi, että sosialismi vasta senjälkeen, kun Mussolini fascistisessa Italiassa toteutti minimipalkat, on ottanut saman vaatimuksen ohjelmaansa. — Näemme, ettei Marxin sosialismi ole kyennyt luomaan perustaa kansan voimakkuudelle, yhtävähän kuin sitä kykenee liberalismin johtama kapitalistinen talousjärjestelmä. Liberalismihan johtaa anarkiaan, kaikkien sotaan kaikkia vastaan. Vanha vertaus keskenään riitelevistä ruumiinosista on yhä edelleenkin kunniassa, seurauksenahan täytyy olla ruumiin heikkeneminen. Juutalaisten ohjaamat kapitalismi ja marksismi ovat keskenään sodassa. Mutta sovittamattomilta näyttävät vastakohdat; pääoma ja työ, nämä vastakohdat, joista marksismi elää, ovat yhdistettyinä alistettavat kansakunnan (aivojen) johtoon, palvelemaan ei kummankaan itsekkäitä pyyteitä, vaan molempien s. o. kokonaisuuden etua. Työnantajakin on saatava ymmärtämään, että yhtyminen on voimaa. Ei työnantajat työntekijöitä vastaan, vaan pääoma ja työ yhdessä. Pääoma ei käyttämättömänä tuota mitään, vasta työ tekee sen tuottoisaksi ja siksi nämä nyt keskenään taistelevat. Vastakohdat on saatettavat yhtymään ja ne voivatkin yhtyä yhdeksi, nimittäin tuotannoksi. Ja tämä yhtyminen voikin tapahtua korporatiivisessa valtio- ja talousjärjestelmässä kummankin eduksi.

EK:nen.

Vakava tilanne Tanhovin tasavallassa

Erikoistieto »Heraä Suomelle».

Kuten ehkä lukijamme tietävät, on Tanhovin tasavalta toisella puolen maapalloa. Ilmasto on lauhkea, maa on tunnettu antimistaan, viljavaa ja helposti hoidettavaa.

Sivistystaso on verrattain korkealla. Kansa on jäntevää ja työtarmoista. Maalla on kaikki edellytykset kehittyä hyvinvoivaksi ja voimakkaaksi. Maa on tasavalta, jonka johdossa ovat hallitus ja parlamentti.

Tasavalta eli ennen pitkät ajat mahtavan naapurin alaisena. Se saavutti itsenäisyytensä vasta muutamia kymmeniä vuosia sitten pitkien kärsimysten jälkeen ja käytyään verisen vapautussodan. Itsenäistymisen jälkeen näytti maan tulevaisuus suorastaan loistavalta. Koko kansa oli herännyt. Kaikki tahtoivat olla mukana uutta, suurta tulevaisuutta rakentamassa. Kaikki oli lupaavaa. Vapaussota oli tosin käyty myöskin kansalaissodan merkeissä, mutta voiton huumassa se unohdettiin. Voitetut olivat maahan poljetut, ne eivät uskaltaneet hiiskuakaan. Eivät myöskään voittajat tahtoneet vaivata ajatuksiaan sillä, mikä aiheutti sen, että vapaussotaan sekoittui myöskin veljesveren vuodatus.

Aika kului, vuodet vierivät. Puolueet, joita vapaussodan aikana ei ollut, alkoivat sen päätyttyä hoidella maan asioita. Valta maassa joutui »pätevien puoluemiesten» käsiin. Kaikissa puolueissa ilmestyi pian »kykyjä», jotka parlamentin kautta joutuivat maan politiikan johtoon. Taloudellinen elämä sodan jälkeen vilkastui pian sureen vauhtiin. Liike-elämä oli erittäin suotuisa. Kaikilla oli tilaisuus ansaitsemiseen, joten luonnollisesti jokainen oli tyytyväinen.

Valitettavasti tämä onnen aika ja suotuisat konjunktuurit eivät kestäneet kauan. Elämä kansan osalta synkistyi. Suurissa naapurimaissa kansainvälisen ovelan keinottelijajoukon järjestämänä syntyi vakavia pulia, jotka vaikuttivat myöskin Tanhovin tasavaltaan. Suuri osa kansasta joutui työttömäksi. Valtava osa työtätekeviä oli suorastaan nälkäpalkalla, joten kansalaiset osittain näkivät nälkää, osittain olivat aliruokittuja. Ikävänä pulailmiönä oli myöskin se, että kuntien täytyi ruveta avustamaan nälkää näkeviä, josta oli seurauksena, että kuntien taloudet joutuivat täydelleen epäkuntoon.

Kuitenkin oli maassa pieni ryhmä, joka voi hyvin, jolla oli kaikkea yllin kyllin. Tämän ryhmän muodostivat etupäässä rahavallan edustajat ja kaikkien puolueitten johtajat. Erikoisesti silmäänpistävää oli se, että todelliset maan asioitten määrääjät olivat sangen pieni ryhmä rahamiehiä, heillä olivat maan vähäiset pääomat hallussaan. He eivät kylläkään niitä kaikkia omistaneet, mutta mukavan järjestelmän kautta, jolla oli kansainvälinen patentti ja monopooli lunastettu myöskin Tanhovin tasavallassa, he voivat käyttää niitä itsekkäästi hyväkseen. Kansa tarvitsi maksuvälineitä. Niitä annettiin sille, mutta luonnollisesti korvausta vastaan ja tämä korvaus oli siksi suuri, että kansa velkaantui pahasti. Rahan puutteessa kun oltiin, hankittiin maksuvälineitä kansan työtä ja vissejä ehtoja vastaan tämän patenttijärjestelmän mukaan ulkomailta suuria summia. Niitä lainailtiin kansalle, joka oli rahanpuutteessa, sillä luonnollisesti tahdottiin kansaa auttaa. Näin joutui kansa yhä surkeampaan ja surkeampaan tilaan. Rahamahti määräsi rahan voimalla kaiken sekä taloudellisen että poliittisen elämän kulun maassa.

Vallassa oleva ryhmä, maan hallitus ja korkeimmat virastot ja puolueitten johtoelimet voivat hyvin. Samoin ei myöskään järjestelmän kannattajilta, joita oli sijoitettu riittävä määrä eri puolille maata, puuttunut mitään. He olivat hyvin palkattuja. Useasti kyllä sattui, että joku yksityinen kansanjohtaja huomasi asiain menevän vinoon. Hän alkoi valittaa järjestelmän heikkoutta. Mutta silloin tulivat maan johtoelimet väliin ja ostivat tällaisen järjestelmän hävittäjän. Hänelle maksettiin ja järjestettiin hyvätuloinen toimi ja hän oli — hiljaa.

Kansa kärsi ja valitteli itsekseen velkaansa, köyhyyttänsä, nälkäänsä ja kaiken puutetta. Samaan aikaan vallassaoleva ryhmä ryösti ja raastoi luovaa työtä. Kaikkialla, missä oli vähänkin työtä ja toimintaa olemassa, ilmestyi, valtion virallisen johdon päältä katsoessa, verottaja, joka otti »omansa» pois jättäen vain rippeet tekijälle. Sangen useasti meneteltiin vielä paljon julmemmin, otettiin tekijältä kaikki hänen omansa armotta pois, kun hän ei voinut maksaa johtomiesten määräämiä lunnaita eikä täyttää heidän asettamiaan ehtoja. Näin saivat monet tuhannet työntekijät lähteä keppikerjäläisinä maantietä kulkemaan.

Maassa vallitsi laki ja järjestys. Jos joku nälkäänsä sammuttaakseen sattui käyttämään omankädenoikeutta, niin heti oli siinä lain ankara koura läsnä ja otti asianomaisen hoitoonsa.

Samaan aikaan, järjestelmän ja sen edellyttämän lain turvin, saivat vallassaolevat saalistaa vapaasti kaikkialla maassa. Heidän jumalattomalle ryöstölleen ei kukaan pannut esteitä, vaikka se saavutti vallan valtavat mittasuhteet ja vaikka koko kansa kärsi suunnattomasti, sittenkin tällainen suurrosvous sai tapahtua.

Kansa tunsi, että se oli väärin. Myöskin hallitus ja kaikki johtomiehet sen ymmärsivät, mutta he ummistivat silmänsä, sillä heille maksettiin hyvin.

Loppujen lopuksi tuli kansa siksi kärsimättömäksi, että se rupesi äänekkäästi vaatimaan korjausta.

Silloin tuli johtomiehille hätä käteen. Mutta he rauhoituivat pian, sillä he huomasivat, että asia on pelastettavissa, kunhan se vain ajoissa hoidetaan.

Puolueitten suuret massat tosin valittivat kaikki, mutta johtomiehet lohduttivat heitä, että tilanne muualla maailmassa on ***paljon pahempi,*** on oltava päinvastoin tyytyväisiä, että päästään ***»näin vähällä kärsimyksellä»***. Kansa selitti, että maassa on runsaasti mahdollisuuksia, maata on suunnattomasti, sitä voi helposti viljellä, se tuottaa hyvin, teollisuutta voidaan kehittää. Siten voidaan poistaa puute ja kurjuus, työttömyys tyystin lopettaa. »Antakaa kansan tehdä työtä». Kansa muisti johtajien silloin tällöin sille antamat suuret lupaukset tilanteen parantamisesta ja vetosi niihin.

Mutta johtomiehet selittivät, ettei ole mitään mahdollisuutta parantaa tilannetta, ennenkuin tilanne muualla maailmassa paranee.

Näin saatiin kansa taas vähäksi aikaa tyytymään.

Mutta tilanne paheni yhä. Taloudet sortuivat toinen toisensa jälkeen. Työttömien ja nälkäisten joukko vain taajeni. Murina alkoi uudestaan ja entistä suuremmalla voimalla. Nyt ruvettiin vaatimaan jo »järjestelmän muutosta».

Silloin rupesivat häkeltymään kaikki johtoelimet. He kauhistuivat, että uskallettiin puuttua järjestelmään, jolla oli »kansainvälinen patentti ja joka oli kaikkialla vallalla». Se oli pyhä, ja

(Jatk. 4. sivulla).

(Jatk. 3. sivulta.)

Vakava tilanne . . .

siihen ei saanut koskea. Se tosin oli vähän epäoikeudenmukainen, salli suurta osaa kansaa ryöstettävän pienen johtoryhmän hyväksi, mutta »patentti on aina patentti», siihen ei saanut puuttua.

Erikoisesti säikähtyi järjestelmän muutosvaatimuksista tasavallan liikeväen äänitorvi. Sehän olisi kauheata, jos tämä »miellyttävä olotila muuttuisi». Myöskin puolueitten suuret johtolehdet yhtyivät liike-elämän äänenkannattajaan. Kansa vaan ei tahtonut tulla tyytyväiseksi.

Tilanne oli siksi vakava, että maan hallituskin puuttui asiaan ja kaikki vallassaolijat yhdestä suusta toitottivat, että *järjestelmä on säilytettävä. Kansa ja valtio joutuisivat tuuliajoille, jos järjestelmä muutettaisiin.*

Mutta kansan kärsimykset ja valitukset olivat jo siksi painavia, että nyt ei pelkkä järjestelmän pyhyys enää auttanut. Nyt täytyi tehdä muutakin. Keino siihen keksittiinkin.

Valtaherrat hallitusta myöten rupesivat selittämään: »Tilanne onkin jo vähän parantunut. Se on helpottunut ulkomailla, samoin kuin kotimaassakin. Rahaa on ilmestynyt luottolaitoksiin, joten korkoa voidaan yleisesti ehken ½ % puolen vuoden kuluttua laskea, koska valtion pankkikin on laskenut korkonsa puolella prosentilla. Rahaa on jo useita satoja miljoonia luottolaitoksissa. Tosin sitä ei vielä voida luovuttaa taloudellisiin yrityksiin, sillä ei ole sellaiseen luottamusta, mutta todennäköisesti piakkoin, lyhemmän tai pitemmän ajan kuluttua, ilmestyy siksi terveitä yrityksiä, että niille voidaan antaa luottoa. Sitäpaitsi ei tilanne olekaan niin huono, kun kansa tuntee ja tietää. Työttömyys on jo tuntuvasti helpottunut. Kaikkialla rahamaailmassa on tilanne parannemassa. Maan vienti ja tuonti ovat jatkuvasti suurentuneet. Käännekohta on jo varmasti sivuutettu. Elinkeinoelämä tulee lähitulevaisuudessa elpymään. Mutta — *kaiken edullisen kehityksen ehdottomana edellytyksenä kuitenkin on, että rauhaa säilyy yhteiskunnassa ja järjestelmänmukainen toiminta saa »häiritsemättä» jatkua.*»

Kansa kuunteli tällaista selitystä ja tyytyi, erikoisesti, kun se tuli maan arvovaltaisimmalta taholta. Kansa tosin ymmärsi, että vuoden sesonkiaikana työttömyys aina oli vähäisempi, suuretakseen taas työajan loputtua. Kansa tajusi, että tilanne ei ollut helpottunut, sillä sen korviin kaikui kaikkialla pakkohuutokauppojen vasaran pauke ja nälkäisten valitus. Se näki talouksien enenevässä tempossa sortuvan ja käsitti selvästi, että ennen pitkää oli tilanne entistä synkempänä edessä. Se ei uskonut selitystä, mutta hallituksen vakuuttelujen vuoksi sen usko järjestelmän heikkouteen hiukan horjui, se tyytyi taas odottamaan.

Tilanne Tanhovin tasavallassa on nyt tässä vaiheessa. Tasavallan parlamentti istuu paraillaan ja pohtii asemaa.

On mielenkiintoista seurata asioiden kehitystä. Kuinka pitkälle kansan pimittäminen saattaa jatkua!

Tanhovissa 8/9-33.

Gregorius.

(Jatk. 1. sivulta.)

Eräs Ilta-Sanoman . . .

tava »sosialismiksi», tämän sanan parhaimmassa merkityksessä. Kansallissosialismi ei *päämääränään* hyväksy marxilaissosialismin »sosialisoimis»-ohjelmaa, mutta voi kyllä *erikoistapauksissa* turvautua sosialisoimistoimenpiteisiin *pakoituskeinona* sellaisia niskottelevia yrityksiä vastaan, jotka eivät lievämmillä keinoilla saada alistumaan periaatteeseen että kokonaisuuden edun vaatimukset asettavat määrätyt rajat yksityisetujen tavoittamiselle.

Ilta-Sanomain k.o. kirjoituksessa todetaan myöskin, ettei Saksan »uusi» kansallissosialistinen talouspolitiikka suurestikaan poikkea muualla maailmassa nykyään käytännössä olevasta. Tämä pitää kyllä paikkansa. Mutta — kirjoittaa lehti — *valtion kauppamonopooli on hyljättävä.* Tästä voi lukija saada sen käsityksen, että natsit olisivat muka alussa olleet Neuvosto-Venäjän tavoin ulkomaankaupan valtiomonopoolin kannalla, mutta nyttemmin »uudessa» kauppapolitiikassaan hyljänneet tämän kannan — siis taaskin pettäneet kansaa tyhjillä lupauksilla. Itse asiassa ei kansallissosialismin ohjelmaan ole milloinkaan sisältynyt mitään tuollaisia valtiomonopooli-suunnitelmia.

Edelleen toteaa Ilta-Sanomat ettei myöskään kansallissosialismin antarkia- (omavaraisuus-) pyrkimyksiä muka toteuta aivan jyrkässä muodossa, vaan että Saksakin pyrkii harjoittamaan ulkomaankauppaa. Tälläkin alalla olisivat muka natsit myöskin olleet pakoitettuja luopumaan alkuperäisestä ohjelmasta. Itse asiassa kansallissosialismin antarkiapyrkimykset eivät tehdä pitemmälle kuin väestön toimeentulon turvaamiseen mahdollisen saarron aikana — eivätkä siis kansainvälisen kaupan supistamiseen, niinkuin vielä yleisesti uskotaan.

Antamalla oikean kuvan itse natsien talouspolitiikasta mutta väärennetyn kuvan niiden alkuperäisestä ohjelmasta yrittää siis Ilta-Sanomat uskotella, etteivät natsit muka olisi pysyneet ohjelmassaan ja lupauksissaan — ja että heidän »uusi» kauppapolitiikka siis tietäisi jonkunlaista peräntymistä takaisin liberalistisiin menetelmiin. Tästä pitäisi kai nyt lukijoiden tehdä vielä se johtopäätös, ettei kansallissosialismi muka pystyisi luomaan mitään todellakin uutta, joten siis ainakin meillä pitäisi antaa nykyisten puoluepomojen edelleeikin hoitaa maamme asioita. *Tämä lieneekin koko kirjoituksen päätarkoitus.* —

Itse asiassa kuitenkaan natsien nykyinen talouspolitiikka ei olekaan siinä mielessä »uusi», että siinä olisi poiekttu alkuperäisestä ohjelmasta, vaan se tietää juuri alkuperäisen ohjelman johdonmukaista toteuttamista.

Sitä vastoin on esimerkiksi kansallissosialismin antarkiaopissa jo alusta asti ollut eräs *uusi näkemys,* johon varsinkin liberalistien kannattaa kiinnittää huomionsa: kansallissosialistit ovat nimittäin huomanneet, että sellaiset kansat, jotka ovat liian suuressa määrässä rahallisesti ja taloudellisesti toisitaan riippuvaisia, pakostakin joutuvat toisiaan pelkäämään ja epäilemään. Tällöin he vaistomaisesti

> *»vetäytyvät kuoriinsa» — korkeiden tullimuurien taakse, — josta syystä kansainvälinen kauppa lamaantuu,*

eivätkä kansainväliset lörpöttelykonferenssit, joita liberalistit niin ihailevat, kykene tilannetta parantamaan, koska niiden »päätökset» ja »suositukset» *eivät poista tuon pelon syitä.* Mutta kun kansat järjestävät taloutensa sellaiseksi, että ne *tarpeen vaatiessa* voivat tulla toimeen ominkin voimin, *silloin* tuo pelko väistyy turvallisuustunteen tieltä, mikä tietää *kansainvälisen kaupan pahimman esteen voittamista.* Niin oudolta kuin se voi kuuluakin eivät siis kansallissosialismin antarkiapyrkimykset tähdä kansainvälisen kaupan vähentämiseen, vaan ne päin vastoin luovat sille uuden, luotettavamman pohjan. Vaikka liberalismi pitää vapaata, vilkasta kansainvälistä kauppaa *»omana»* erikoisihanteenaan, se on *osoittautunut kykenemättömäksi* sen toteuttamiseen — mutta *kansallissosialismi siihen pystyy.*

Herää 卐 Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää=äänen kannattaja.
Helsinki, Mikonk. 1. B.
Toimituksen ja konttorin puh. 34 793.

Tilaushinnat:

Kesäk. vuod. lop.	20: —
¼ vuosi	10: —
1 kk.	5: —
Irtonumeron hinta	1: —

Ilmoitushinnat:
Palstamm. 1: —. Määrätyllä paik. 20 % korotus. Alin ilmoit. maksu 20: — mk.

Lehti ilmestyy joka perjantai.

Helsinki 1933
Tilgmannin Kirjapaino